

Sygn. akt I C 2483/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2018r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie

Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anita Wolska

Protokolant: Magdalena Puksza

po rozpoznaniu w dniu 09 stycznia 2018r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa **Ł. D. (1)**

przeciwko **A. J. (1), M. J. (1)**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego A. J. (1) na rzecz powoda Ł. D. (1) kwotę 7.990 zł (siedem tysięcy dziewięćset dziewięćdziesiąt złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 04 kwietnia 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r., a od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie.

II. oddala powództwo w pozostałej części.

III. oddala powództwo w stosunku do pozwanej M. J. (1).

IV. zasądza od pozwanego A. J. (1) na rzecz pozwanej M. J. (1) kwotę 1.217 zł (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

V. zasądza od pozwanego A. J. (1) na rzecz powoda Ł. D. (1) kwotę 1.095,42 zł (jeden tysiąc dziewięćdziesiąt pięć złotych czterdzieści dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

VI. zasądza od powoda Ł. D. (1) na rzecz pozwanego A. J. (1) kwotę 165,75 zł (sto sześćdziesiąt pięć złotych siedemdziesiąt pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu przez adwokata M. Ł..

VII. przyznaje adwokatowi M. Ł. od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 1.310,25 zł (jeden tysiąc trzysta dziesięć złotych dwadzieścia pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu pozwanemu A. J. (1).

SSR Anita Wolska

Sygn. akt I C 2483/15

UZASADNIENIE

Powód Ł. D. (1) wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego A. J. (1) kwoty 9.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 27 marca 2015r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. W uzasadnieniu zgłoszonego żądania wskazał, że na podstawie umowy z dnia 2 września 2014r. zobowiązał się wobec pozwanego do wykonania i montażu grobowca z granitu bohus, otoczonego podłożem z kostki granitowej oraz ławki na kwaterze nr 94-4-6, zlokalizowanej na Cmentarzu Centralnym w S.. Strony uzgodniły wynagrodzenie powoda za wykonanie przedmiotu umowy w wysokości 25.000 zł, z czego kwota 3.000 zł została uiszczona w formie zaliczki w dniu 4 września 2014r., a pozostała część wynagrodzenia miała zostać zapłacona przez pozwanego do 7 dni po wykonaniu usługi. Powód podniósł, że pomimo zrealizowania zamówienia nie otrzymał od pozwanego zapłaty całego umówionego wynagrodzenia. Zaznaczył, iż pismem z dnia 12 grudnia 2014r. wezwał pozwanego do zapłaty brakującej kwoty 9.000 zł. W odpowiedzi pozwany powołał się na niezgodność nagrobka z umówionym projektem. Powód zaznaczył, iż dokonał żądanych przez pozwanego poprawek, a następnie ponownie kilkakrotnie wzywał go do zapłaty, jednakże ten do chwili obecnej nie uczynił zadość jego żądaniu(k.2-7).

W odpowiedzi na pozew z dnia 19 listopada 2015r. (k.37-38v) pozwany A. J. (1) wniósł o wezwanie do udziału w niniejszej sprawie w charakterze pozwanej M. J. (1), a następnie zasądzenie dochodzonych należności na rzecz powoda od M. J. (1) i oddalenie powództwa w stosunku do pozwanego A. J. (1). Nadto wniósł o zasądzenie od M. J. (1) na swoją rzecz kosztów postępowania.

Ustosunkowując się do treści pozwu, pozwany oświadczył, że nie kwestionuje wskazanych w nim okoliczności faktycznych. Stał jednak na stanowisku, że powództwo w niniejszej sprawie nie powinno być wytoczone przeciwko niemu, lecz przeciwko jego żonie – M. J. (1), z którą obecnie znajduje się w faktycznej separacji. Motywując wniosek o dopozwanie M. J. (1) podkreślił, iż wraz z pozwanym była rzeczywistym kontrahentem powoda. Podał, że to M. J. (1) sporządziła projekt grobowca i wykonała wyboru oferty powoda. Nadto zobowiązała się wobec powoda i niego ponieść koszty tej umowy w kwocie odpowiadającej ok. 1/3 jego wartości, bo grobowiec jest miejscem spoczynku – obok jego rodziny – także jej matki – H. P.. Zaakcentował, iż przedmiot umowy dotyczył miejsca spoczynku m. in. jej matki, przy czym małżonka, wykorzystując jego problemy zdrowotne i brak rozeznania, doprowadziła do samodzielnego podpisania umowy przez pozwanego. Wskazał, iż za wzniesienie nagrobka uiścił na rzecz powoda kwotę 14.010 zł, pozostała zaś część wynagrodzenia w kwocie 8 000 zł obciążała pozwaną. Zaznaczył przy tym, iż wysokość niedopłaty wnosi 8.000 zł, nie zaś 9.000 zł, jak wskazano w pozwie. Końcowo stwierdził, że wezwał M. J. (1) do zapłaty przypadającej na nią części wynagrodzenia powoda, jednakże wezwanie to pozostało bezskuteczne.

Wyżej zarysowane stanowisko procesowe pozwanego zostało podtrzymane w piśmie procesowym z dnia 11 października 2016r.(k.70-71), złożonym przez ustanowionego dla pozwanego pełnomocnika z urzędu. W piśmie tym sprecyzowano jednocześnie, iż pozwany domaga się zasądzenia od M. J. (1) na rzecz powoda kwoty 8.000 zł, stanowiącej różnicę pomiędzy uzgodnionym wynagrodzeniem powoda, a kwota uiszczoną dotychczas przez pozwanego.

Postanowieniem z dnia 16 grudnia 2016r. (k.72) wezwano do udziału w sprawie w charakterze pozwanej M. J. (1).

W odpowiedzi na pozew z dnia 10 czerwca 2017r. (k. 83—87) pozwana wniosła o oddalenie powództwa w stosunku do niej oraz zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W przypadku popierania przez powoda powództwa skierowanego przeciwko pozwanej M. J. (1), wniosła o zasądzenie także od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W pierwszej kolejności pozwana podniosła zarzut braku biernej legitymacji procesowej po jej stronie. Zaprzeczyła bowiem, aby zawarła z powodem umowę, z której wywodzone jest zgłoszone roszczenie. Przyznała, iż wprawdzie wykonała szkic projektu nagrobka oraz pomagała pozwanemu w wyborze ofert wykonawców, jednakże nie miała być i nie była stroną umowy o dzieło. Wskazała, że umowa została podpisana wyłącznie przez pozwanego, co wynikało z jego świadomej decyzji. Zaprzeczyła, aby pozwany miał jakiegokolwiek problemy z rozeznaniem podejmowanych czynności. W konsekwencji pozwana stwierdziła, że stanowisko pozwanego stanowi przyjętą przezeń linię obrony, ukierunkowaną na uniknięcie odpowiedzialności za zaciągnięte zobowiązanie.

Na rozprawie w dniu 29 września 2017r.(k.104) powód oświadczył, iż pomimo stanowiska pozwanego, podtrzymuje swoje żądanie w dotychczasowym kształcie.

Na rozprawie w dniu 9 stycznia 2018r.(k.114) powód oświadczył, iż ogranicza powództwo do kwoty 8.990 zł. Wskazał bowiem, iż na poczet wynagrodzenia pozwany A. J. (1) uiszczył na jego rzecz zaliczkę w kwocie 3000 zł, a następnie kwotę 14.010 zł. Podał, iż żądana kwota obejmuje nadto wynagrodzenie w kwocie 1.000 zł za dodatkowe wykonanie poszerzenia bruku, zlecone mu na mocy dodatkowej umowy zawartej z pozwanym w formie ustnej. Pozwani podtrzymali uprzednio zaprezentowane stanowiska procesowe. Nadto, pełnomocnik pozwanego wniósł o przyznanie kosztów zastępstwa procesowego, albowiem nie zostały one uiszczone w całości, ani w części.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Małżonkowie M. J. (1) i A. J. (1) od 2011 roku pozostawali w ustroju umownej rozdzielnosci majątkowej. W 2014 roku małżonkowie postanowili dokonać renowacji nagrobka znajdującego się na Cmentarzu Centralnym w S., który stanowił miejsce spoczynku matki M. J. (1) oraz trzech członków rodziny A. J. (1). M. J. (1) wykonała szkic, stanowiący projekt koncepcyjny nowego nagrobka. Następnie zwróciła się z wykonanym projektem do kilku zakładów kamieniarskich, celem rozeznania się w ofertach potencjalnych wykonawców.

Niesporne.

W dniu 02 września 2014r. A. J. (1) zawarł z Ł. D. (1), prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) umowę o dzieło. Na jej podstawie Ł. D. (1) zobowiązał się do wykonania i montażu w kwaterze nr 94-4-6 Cmentarza Centralnego w S. grobowca rodzinnego z granitu bohush według rysunku sporządzonego przez M. J. (1), otoczonego podłożem z kostki granitowej wraz z ławką. Strony ustaliły termin wykonania dzieła na dzień 30 września 2014r. Wynagrodzenie ryczałtowe za wykonanie i montaż grobowca ustalono na kwotę 25.000 zł. A. J. (1) uiszczył na rzecz wykonawcy kwotę 3.000 zł tytułem zaliczki, zaś pozostała część wynagrodzenia w kwocie 22.000 zł zobowiązał się uiszczyć w terminie 7 dni od dnia wykonania usługi. Przedmiotowa umowa została zawarta w formie pisemnej. Po stronie zamawiającego podpisał ją A. J. (1).

Dowód:

-wydruk z (...) k. 12

- umowa z dnia 02.09.2014 r. k. 13

- szkic k. 17

-zdjęcia k. 18, 21

- nagranie na płycie CD k. 90

- zeznania powoda Ł. D. k. 105-107

- zeznania pozwanego A. J. k. 107-109

- zeznania pozwanej M. J. k. 111-113.

Po wykonaniu nagrobka przelewem w dniu 14 października 2014r. pozwany A. J. (1) uiszczył na rzecz Ł. D. (1) kwotę 14.010 zł. Nie był jednak w pełni zadowolony z efektów jego pracy. Pismem z dnia 4 grudnia 2014r. (doręczonym w dniu 5 grudnia 2014r.) Ł. D. (1) wezwał A. J. (1) do zapłaty kwoty 9.000 zł tytułem wynagrodzenia za wykonanie grobowca w terminie 7 dni od otrzymania pisma. W odpowiedzi z dnia 20 grudnia 2014r. pozwany A. J. (1) wezwał Ł. D. do usunięcia wad nagrobka, poprzez wymianę elementu pionowego (tzw. steli) na postument szerszy w swej podstawie. Zamawiający wyznaczył termin wykonania poprawek do końca marca 2015r.

Dowód:

- potwierdzenie przelewu k.39,

- wezwanie do zapłaty z dnia 04.12.2014 r. z potwierdzeniem odbioru k. 14-15

- pismo pozwanego z dnia 20.12.2014 r. wraz ze szkicem z naniesionymi odręcznie poprawkami k. 16-17,

- zdjęcia k. 18, 21,

- zeznania powoda Ł. D. k. 105-107

- zeznania pozwanego A. J. k. 107-109

- zeznania pozwanej M. J. k. 111-113.

Ł. D. (1) wykonał poprawki zgodnie z sugestiami A. J. (1), o czym poinformował go pismem z dnia 27 marca 2015r., doręczonym w dniu 30 marca 2015r. Jednocześnie w treści tego pisma wezwał A. J. (1) do zapłaty pozostałej części wynagrodzenia. Wezwanie do zapłaty zostało ponawiane pismami z dnia: 4 maja 2015r. (doręczonym pozwanemu w dniu 05 maja 2015r.), z dnia 13 maja 2015r. (doręczonym pozwanemu w dniu 14 maja 2015r.) oraz z dnia 22 lipca 2015r.

Dowód:

- zdjęcia k. 18, 21,

- pismo powoda z dnia 27.03.2015 r. z potwierdzeniem odbioru k. 19-20,

- wezwanie do zapłaty z dnia 04.05.2015 r. z potwierdzeniem odbioru k. 22-23,

- wezwanie do zapłaty z dnia 13.05.2015 r. z potwierdzeniem odbioru k. 24-25,

- wezwanie do zapłaty z dnia 22.07.2015 r. k. 26.

A. J. (1) wezwał M. J. (1) do partycypacji w kosztach wzniesienia grobowca, poprzez uiszczenie pozostałej części wynagrodzenia Ł. D. (1). M. J. (1) odmówiła współfinansowania nagrobka.

W 2016 roku małżeństwo M. J. (1) i A. J. (1) zostało rozwiązane przez rozwód.

Niesporne a nadto dowód pismo pozwanej z dnia 20 sierpnia 2014r. k.40.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się częściowo zasadne.

Powód jako źródło zapłaty objętej sporem należności wskazywał zawartą z pozwanym A. J. (1) umowę, której przedmiotem było wykonanie i montaż nagrobka oraz wykonanie prac dodatkowych w obrębie wykonanego dzieła.

Sąd ustalając stan faktyczny w zakresie istotnych okoliczności sprawy dysponował pisemną umową o dzieło z dnia 02 września 2014r., na podstawie której pozwany zobowiązał się do wykonania i montażu grobowca rodzinnego. Strony nie wiodły sporu, co do tego, że przedmiot umowy został zrealizowany, zaś powód otrzymał jedynie część przewidzianego w umowie wynagrodzenia, tj. kwotę 17.010 zł z uzgodnionych 25.000 zł, w wyniku czego powstała niedopłata w kwocie 7 990 zł. Strony pozostawały natomiast w zasadniczym sporze co do tego, czy zobowiązaniem z tytułu przedmiotowej umowy do uzupełnienia wynagrodzenia był pozwany, czy też pozwana M. J. (1), co znajdowało

wyraz w podniesionym przez pozwaną zarzucie braku biernej legitymacji procesowej. Strony zaprezentowały nadto rozbieżne stanowiska co do zlecenia powodowi prac dodatkowych, za których wykonanie domagał się zapłaty w niniejszym postępowaniu kwoty 1.000 zł.

W ocenie Sądu zarzut braku biernej legitymacji procesowej po stronie pozwanej M. J. (1) okazał się zasadny. Uwzględniając wynik przeprowadzonego postępowania dowodowego nie sposób było bowiem ustalić, ażeby pozwana w istocie była stroną zawartej z powodem umowy o dzieło.

Przede wszystkim należało zauważyć, iż kopia umowy z dnia 02 września 2014r. została podpisana wyłącznie przez pozwanego A. J. (1). W treści tej umowy w sposób wyraźny oznaczono jako zamawiającego jedynie A. J. (1), nie zaś oboje małżonków.

Wprawdzie pozwana – jako artysta plastyk – wykonała projekt koncepcyjny nagrobka, jednakże odzwierciedlony w zeznaniach powoda przebieg współpracy z pozwanymi wskazuje jednoznacznie, iż poza sporządzeniem szkicu nie brała ona udziału w prowadzeniu negocjacji odnoszących się do warunków zawarcia umowy. Podkreślić należy, iż Sąd ocenił zeznania powoda jako wiarygodne, zwłaszcza, iż nie miałby on interesu w ograniczaniu liczby zobowiązanych do zapłaty na jego rzecz wynagrodzenia. W toku realizacji zamówienia pozwana nie wydawała żadnych wiążących poleceń. Nie sposób było zatem przyjąć, ażeby w jakikolwiek inny sposób niż podpisanie umowy zakomunikowała powodowi, iż obejmowała zamiarem zawarcie z nim z umowy o dzieło. Nadto takie stanowisko zakomunikowała pozwanemu już w piśmie z dnia 20 sierpnia 2014r.

To pozwany nadzorował przebieg zamówienia i wydawał w tym względzie wiążące wytyczne, także wyłącznie do niego kierowana była wszelka korespondencja. Co istotne, sam pozwany w piśmie z dnia 20 grudnia 2014r., w którym zgłosił niezgodność dzieła z projektem, występował jedynie w imieniu własnym. Z treści tego pisma w żaden sposób nie wynika, aby po stronie zamawiającego występowało więcej osób. Pozwany posługiwał się liczbą pojedynczą, wskazując wyłącznie na siebie, jako zamawiającego nagrobek.

Również okoliczność, iż nagrobek zamontowano w miejscu pochówku matki pozwanej (poza trzema członkami rodziny pozwanego) nie stanowi wystarczającej podstawy do przypisania pozwanej woli zawarcia umowy. Taka wola nie została bowiem, chociażby w dorozumiany sposób, wyrażona i zakomunikowana powodowi.

Niespornym było, iż w czasie zawarcia umowy o dzieło z dnia 02 września 2014r. pomiędzy pozwanymi obowiązywał umowny ustrój rozdzielności majątkowej. Nawiązany przez pozwanego stosunek zobowiązaniowy nie mógł zatem dotyczyć majątku wspólnego małżonków. Okoliczność ta również sprzeciwiała się przyjęciu, ażeby pozwana była zobowiązana w stosunku do powoda do zapłaty spornej części wynagrodzenia.

Uwzględniając poczynione dotychczas rozważania Sąd doszedł do przekonania, że stosunek zobowiązaniowy wynikający z umowy z dnia 02 września 2014r. nawiązany został wyłącznie przez powoda i pozwanego. W tej sytuacji, wobec przyznania przez pozwanego okoliczności dotyczących istnienia niedopłaty z tytułu wynagrodzenia powoda, powództwo uwzględniono co do brakującej kwoty 7.790 zł 25.000 zł – 14.010 zł – 3.000 zł) w stosunku do pozwanego A. J. (1). Natomiast w stosunku do pozwanej powództwo podlegało oddaleniu.

W ocenie Sądu brak było podstaw do uwzględnienia roszczenia powoda dotyczącego wynagrodzenia w kwocie 1.000 zł za prace dodatkowe, polegające na poszerzeniu steli (elementu pionowego nagrobka) oraz poszerzeniu ścieżki z kostki brukowej. W ocenie Sądu powód nie wykazał, aby zawarto w tym zakresie osobną umowę, ani też, że za wykonanie przedmiotowych prac strony przewidziały dodatkowe wynagrodzenie w żądanej kwocie 1 000 zł.

W umowie z dnia 02 września 2014r. wskazano, iż wszelkie zmiany umowy wymagają uzgodnienia o obu stron. Przyjąć zatem należy, iż strony mogły zawrzeć ustną umowę o wykonanie prac dodatkowych. Rzecz jednak w tym, że powód nie wykazał okoliczności zawarcia takiej umowy, czemu pozwany wyraźnie zaprzeczył. Przeciwnie, zgromadzony materiał dowodowy dowodzi, iż poszerzenie steli oraz ścieżki z kostki brukowej wynikało ze zgłoszonych przez pozwanego zastrzeżeń dotyczących niezgodności pierwotnie wykonanego dzieła z umówionym projektem.

Zakres prac jak i treść korespondencji stron świadczy natomiast, iż wykonanej poprawki zostały wykonane w ramach pierwotnej umowy o dzieło i miały na celu zapewnienie zgodności wykonanego nagrobka z projektem.

Marginalnie należy także dostrzec, iż nie przedstawiono również żadnego dowodu świadczącego o akceptacji wynagrodzenia wysokości 1.000 zł. Powód nie wykazał zatem także, na jakiej podstawie domagał się wynagrodzenia w takiej właśnie kwocie. Tym bardziej, iż początkowo podawał, że z tytułu prac dodatkowych umówiono się na wynagrodzenie w kwocie 2.000 zł, następnie zaś sprostował, iż wynagrodzenie to miało wynosić 1.000 zł. Wskazać należy, iż powód jako przedsiębiorca, czyli profesjonalny uczestnik obrotu gospodarczego winien należycie dokumentować przyjmowane zamówienia oraz wysokość umówionego wynagrodzenia.

Jak już wskazano, pozwany zaprzeczył temu, aby prace te zostały, a co za tym idzie, to powód powinien był zobowiązany wykazać, iż faktycznie doszło do zawarcia uzgodnień dotyczących wykonania tych prac dodatkowych w ramach odrębnej umowy oraz osobnego wynagrodzenia. Wobec braku wykazania tych okoliczności, żądanie pozwu w zakresie kwoty 1.000 zł tytułem wynagrodzenia za dodatkowe prace nie zasługiwało na uwzględnienie. Zgodnie z dyspozycją art. 627 k.c. przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. Tym samym w okolicznościach ustalonego stanu faktycznego Sąd orzekł jak w pkt I i II wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., stosownie do którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jak stanowi zaś art. 642 § 1 k.c. w braku odmiennej umowy przyjmującemu zamówienie należy się wynagrodzenie w chwili oddania dzieła. W okolicznościach niniejszej sprawy strony umówiły się na wypłatę pozostałej części wynagrodzenia (poza zaliczką uiszczoną w dniu podpisania umowy w kwocie 3.000 zł) w terminie 7 dni od wykonania usługi. W rozpoznawanej sprawie Sąd uwzględnił żądanie w zakresie odsetek począwszy od dnia 4 kwietnia 2015r., mając na względzie, iż powód poinformował pozwanego o ukończeniu dzieła i wezwał do zapłaty pismem z dnia 27 marca 2015r. Tym samym bieg odsetek ustawowych rozpoczął się dopiero z dniem 04 kwietnia 2015r. (a żądanie w tym zakresie dotyczyło ich zapłaty od dnia 27 marca 2015r.). Orzekając o odsetkach sąd miał przy tym na względzie, iż zgodnie z aktualnym brzmieniem art. 481 § 2 k.c. jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Wzmiankowany przepis został znowelizowany ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 1830), która weszła w życie 1 stycznia 2016 r. (art. 57 ustawy). Dlatego też w zakresie odsetek sprzed daty 1 stycznia 2016r. zasądzono odsetki ustawowe, zgodnie z poprzednim brzmieniem art. 481 § 2 k.c., wedle którego, jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona należą się odsetki za opóźnienie. W pozostałym zakresie powództwo o odsetki, jako bezzasadne, podlegało oddaleniu.

O kosztach postępowania, przy uwzględnieniu wyniku procesu, orzeczono w punkcie czwartym, piątym i szóstym wyroku w oparciu o przepisy art. 98 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 100 zd 1 k.p.c. oraz art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2010r. Nr 90, poz.594 ze zm.)

W związku z tym, iż powództwo w stosunku do pozwanej M. J. (1) zostało w całości oddalone, sąd uznał pozwaną za stronę wygrywającą. Należało uwzględnić, iż zgodnie z art. 194 § 1 zd. drugie k.p.c. osoba wezwana do udziału w sprawie na wniosek pozwanego może domagać się zwrotu kosztów wyłącznie od pozwanego, jeżeli okaże się, że wniosek był bezzasadny. W tym stanie rzeczy zasądzono od pozwanego A. J. (1) na rzecz pozwanej kwotę 1.217 zł, obejmującą wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w kwocie 1.200 zł (w wysokości określonej na podstawie § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu - Dz. U z 2013 r., poz. 461 ze zm.) oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Uwzględniając, że powództwo skierowano przeciwko pozwanemu A. J. (1) zostało oddalone ponad kwotę 7.790 zł, sąd uznał powoda za stronę wygrywającą proces w 88,77% (dochodzona była kwota 9.000 zł). Na poniesione przez powoda koszty wynoszące łącznie 1.534 zł składały się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 300 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1.200 zł (§ 6 pkt 4 ww. rozporządzenia), a nadto kwota 34 zł z tytułu opłat skarbowych od pełnomocnictw procesowych. Na poniesione przez pozwanego koszty składało się wyłącznie wynagrodzenie pełnomocnika z urzędu ustanowionego dla pozwanego w kwocie 1.476 zł (§ 6 pkt 4 w zw. z § 3 ust.3 ww. rozporządzenia). Jednakże pozwany został zwolniony od kosztów sądowych i do ostatecznego rozliczenia przyjęta została kwota 1.234 zł (pomniejszona o kwotę 300 zł z tytułu opłaty sądowej od pozwu). Zgodnie z wyżej powołaną zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, Sąd przyjął, iż skoro pozwany przegrał proces w 88,77%, to w takiej części winien był partycypować w kosztach postępowania t.j. w kwocie 1.095,42 zł, a powód przegrywając w 11,23 % w kwocie 165,75 zł (11,23 % z kwoty 1.476 zł). Tym samym orzeczono jak w punkcie piątym i szóstym wyroku, także mając na względzie regulację z art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. W związku z ustanowieniem dla pozwanego A. J. (1) pełnomocnika z urzędu po stronie pozwanego powstały nieuiszczone koszty sądowe w postaci wynagrodzenia tego pełnomocnika w kwocie 1.200 zł (§ 6 pkt 4 ww. rozporządzenia), powiększonego zgodnie z § 2 ust. 3 ww. rozporządzenia o kwotę podatku od towarów i usług wliczoną w stawce 23%. Zgodnie z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Z uwagi na fakt, iż powód przegrał sprawę jedynie co do 11,23 % żądania sąd obciążył powoda kwotą 165,75 zł, zaś pozostałą kwotą 1 310,25 zł obciążył ostatecznie Skarb Państwa. Przedmiotowe koszty nie zostały bowiem uiszczone przez pozwanego w jakiegokolwiek części.

SSR Anita Wolska

Sygn. akt I C 2483/15

Zarządzenia:

Dnia 01 lutego 2018 r.

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego A. J. oraz pełnomocnikowi powoda.
3. akta przedłożyć z wpływem lub za 28 dni od wykonania wraz z zpo/epo.

SSR Anita Wolska